

Kr. Jeg har foruden denne Grund tillige den, at vel det hele Thing staar i en Art Forhold til Valles Lærebog, og derfor forekommer det mig, at man gjerne kunde lade Valles Lærebog dørlig, man behøver ikke at tage den af Dage ved en voldsom Død, og det er det, man her er i Færd med at gjøre. Det er den anden Grund foruden de 90 Kr. Dertil kommer endelig, at jeg ikke ser ret vel, hvorledes det egentlig skal gaa med Opfyldelsen af de kongelige Resolutioner, dersom Valles Lærebog ikke bliver at faae tilkjøbs, thi saavidt mig bekjendt, er der kongelige eller i alt Fald ministerielle Resolutioner om, at der skal undervises ogsaa i denne Lærebog ved de kongelige Seminarier; men hvorledes det skal ske, naar Bogen ikke kan faaes, er mig ikke klart. Det er mig uklart, om det da er Meningen, at den skal opkjøbes hos Antikvarboghandlerne eller mulig faaes paa en anden Maade. Og endelig veed vi jo, at der er ikke saa Almueftoler, hvor denne Bog bruges og skal bruges. Der gives kun een Bei til at faae den affkøbt paa, og det er den, at Hvertallet af Forældre, Lærere og Skolekommissioner blive enige om at affkøbe den, saa kan det ske; men ere de ikke enige, saa skal den bruges. Det forekommer mig, at der vil komme Sammenstøds-Elskelde, naar Bogen ikke kan faaes, og der i kongelige eller ministerielle Resolutioner staar, at den skal bruges. Disse Grunde i Forbindelse med de 90 Kr., som det er rigtigt at medtage, naar vi kunne faae dem i Tilgift, forekomme mig tilstrækkelige til at stemme for Forslaget. Den ærede Minister tog sig det som sagt noget let, hvorledes han skulde rede sig ud af det med de kongelige Resolutioner; men det skal jeg ikke udtale mig videre om, maaffe er det hans Tanke at søge dem ophævede. Det er en anden Sag. Men det forekommer mig paa den anden Side, at der da vilde blive gjort lidt Indgreb i den Ret, som Folk have til selv at bestemme, hvilke Bøger de vilde bruge. Om Valles Lærebog i og for sig som Lærebog betragtet skal jeg ikke udtale mig her. Endnu har jeg en Bemærkning angaaende en Offerdag, man vil affkøbe et enkelt Sted, nemlig i Sellinge. I Stedet derfor vil man give en Forhjælp til Kapellanen. Denne Sag har en lille Historie, idet der for nogle Aar siden indkom et Andragende, hvori Befolkningen i Sellinge bemyndigede sig over denne Offerdag, da den jo ikke var paalagt, fordi deres Præst var afskæddet, men alene af Hensyn til Seminariet. Nu svarede man vel ogsaa den Gang, at det var en

frivillig Sag, men dertil svarede jo Andragerne, at det dog var en egen Sag med denne Frivillighed, naar det stod i Kaldsbrevet, at Kapellanen skulde have en Offerdag, og man i ørigt var vel tilfreds med ham, det var i alt Fald et stærkt moralsk Tryk, der derved lagdes paa Beboerne. Jeg vilde derfor gjerne høre, om den høitærede Minister er til Sinds, dersom dette Forslag vedtages, at sørge for, at Offerdagen paa det paagjældende Sted affkøbes, thi kun, dersom man faaer en saadan Sikkerhed, tror jeg, at Forslaget vil blive endelig vedtaget. Hvor vidt man skal gjøre det Samme ved de andre Kald, der ere forbundne med Forstanderposten ved et Seminarium, skal jeg ikke udtale mig om nu; men det kan der vel ikke være Noget i Veien for, for saa vidt de paagjældende Præster undervise under samme Forhold som her, Noget jeg ikke har fuldstændig Kjendskab til. Jeg kjender kun Hensynene i Sellinge, og da Spørgsmaalet med Hensyn til dette Kald har været paa Bane tidligere, og der tilmed for nylig har været Balance, antager jeg, at det er Grunden til, at man netop med Hensyn til dette Kald er gaaet ind paa Forslaget. Man har vel villet imødekomme det tidligere Andragende, jeg omtalte, som henvises af Folkethinget til Ministeren, men uden at der kom Noget ud deraf; det er vel derfor, man nu er villig til at komme den paagjældende Menighed til Hjælp i denne Sag ved at bevilge de 400 Kr.

Bille: Der har været Enighed i Udvalget med Hensyn til den Række af Forslag, som paa Listen fremtræder som Nr. 64—71, og disse literære Bevillinger gjennem Finantsloven have jo ogsaa historisk udvirket sig saaledes, at Initiativet oprindeligt er blevet taget i Folkethingets Finantsudvalg; det tør vel derfor være noget mere forsvaerligt paa dette Omraade at fravige den ellers meget gyldne konstitutionelle Regel, at en Repræsentation kun skal forkaste eller vedtage de af Regjeringen forlangte Bevillinger, men ikke let uden afgjørende Nødvendighed selv bryde stille Forslag til nye Bevillinger og derved tage Initiativet til at udgive Statens Penge, naar ikke Regjeringen har gjort det. Det første af disse Forslag, det om en livsvarig Hædersgave til Digteren Hostrup, var jo allerede fremme i Fjor, og jeg havde allerede den Gang Leilighed til at udtale mig sympathetisk for det. I Aar haaber jeg, det er stillet under en saadan Form, at det ikke blot bliver en Hædersdemonstration paa et foreløbigt Stadium af